

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2019, č. j. 57 A 156/2018 - 78,

t a k t o :

- I.** Návrh žalobce na ustanovení zástupce z řad advokátů **s e z a m í t á .**
- II.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- III.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce žádal Vězeňskou službu České republiky, Věznici Ostrov o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Věznice podle žaloby hodlala přenést svou povinnost poskytnout požadovanou informaci na Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, s čímž stěžovatel nesouhlasil a podal proti tomuto postupu stížnost, o které nebylo dle jeho tvrzení v zákonné lhůtě rozhodnuto. Z toho důvodu se žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) domáhal ochrany proti nečinnosti žalované označené jako Vězeňská služba České republiky, Věznice Ostrov.

[2] Krajský soud v záhlaví označeným usnesením dle § 7 odst. 2 a 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), postoupil věc Městskému soudu v Praze jakožto soudu místně příslušnému, neboť dospěl k závěru, že se žalobce domáhá poskytnutí informace od Vězeňské služby České republiky, která sídlí v Praze.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, v níž namítá, že aplikace zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), podle nějž se domáhal na žalované informace o její činnosti, nesmí být vystavena libovůli organizačních složek státu. Stěžovateli byla nejprve poskytována omezená míra údajů a poté byla odpovědnost s poukazem na postavení správního orgánu „transformována“ na blíže neurčený právní subjekt bez určení příslušného orgánu jednajícího jeho jménem. Stěžovatel proto požaduje, aby v záhlaví označené usnesení krajského soudu o postoupení věci jinému soudu bylo zrušeno; současně toto usnesení ke kasační stížnosti přikládá. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal zákonnost označeného usnesení. Současně požádal o osvobození od soudního poplatku a ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti.

II. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[4] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, publ. pod č. 3271/2015 Sb. NSS, není podání kasační stížnosti proti usnesení o postoupení místně příslušnému soudu podle § 7 odst. 6 s. ř. s. spojeno s poplatkovou povinností ani s povinným zastoupením advokátem. Napadené usnesení nepochybně právě takovým procesním rozhodnutím je, soud tudíž zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost po stěžovateli nepožadoval.

[5] Pokud jde o žádost o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti, soud odkazuje na řadu předchozích řízení zahájených stěžovatelem, ve kterých se stejně jako v projednávané věci jednalo o otázku místní příslušnosti soudu k projednání žalob týkajících se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. např. rozsudky ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 395/2018 - 13; ze dne 3. 1. 2019, č. j. 2 As 395/2018 - 16; ze dne 17. 10. 2018, č. j. 3 As 81/2018 - 10; ze dne 8. 1. 2019, č. j. 4 As 362/2018 - 13; ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 As 359/2018 - 9; ze dne 16. 1. 2019, č. j. 6 As 348/2018 - 10; ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 As 513/2018 - 12; ze dne 18. 12. 2018, č. j. 8 As 364/2018 - 14; ze dne 13. 12. 2018, č. j. 9 As 400/2018 - 19; ze dne 20. 12. 2018, č. j. 10 As 273/2018 - 20). V těchto řízeních soud opakovaně vyslovil závěr, že ustanovení zástupce není k ochraně práv stěžovatele, který navíc má sám právní vzdělání, nezbytné.

[6] Soud následně posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s., nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Podle § 7 odst. 6 s. ř. s. není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému.

[8] V daném případě se stěžovatel domáhá ochrany proti tvrzené nečinnosti správního orgánu, kterou mělo být zasaženo do jeho práv ve věci poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Ze shora citovaných rozsudků vyplývá (stěžovateli již dobře známý) jednoznačný závěr, že správním orgánem a povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je v souzené věci Vězeňská služba České republiky.

[9] Jak uvedl soud v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 As 359/2018 – 9, v obdobné stěžovatelově věci, výše „[u]vedené závěry Nejvyššího správního soudu dopadají v plném rozsahu i na nyní

pokračování

posuzovanou věc, pouze s tím rozdílem, že pro určení místní příslušnosti pro řízení o nečinnosti žalobě je rozhodující druhá část § 7 odst. 2 věty první s. ř. s., tedy skutečnost, že do práv stěžovatele tvrzenou nečinností mohla zasáhnout, i přes své nepřesné označení v žalobě, pouze Vězeňská služba ČR jako celek, tedy správní orgán se sídlem v obvodu Městského soudu v Praze, který je tak k řízení o dané žalobě soudem místně příslušným (včetně příslušnosti k tomu, aby po postoupení věci nejprve posoudil, zda jsou splněny další podmínky řízení o předmětné žalobě)“.

[10] Krajský soud proto správně uzavřel, že za správní orgán, který měl svou nečinností zasáhnout do stěžovatelových práv, je podle § 7 odst. 2 věty první s. ř. s. třeba považovat Vězeňskou službu České republiky se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4. Místně příslušným k projednání stěžovatelovy žaloby je proto podle Přílohy č. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), Městský soud v Praze.

III. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal postup Krajského soudu v Plzni rozporný se zákonem, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. července 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu